

日本 – やっと叶えた夢

Japonia – un vis în sfârșit împlinit

Stud. Ionuț Nivaci, Anul III

Specializarea: *Limba și literatura japoneză – Limba și literatura engleză*, Facultatea de Litere, Universitatea Babeș-Bolyai

Stagiu japonez: Universitatea din Kobe (神戸大学), mobilitate studentescă (交換留学生), septembrie 2023-aprilie 2024

Am avut onoarea – pentru că nu poate fi considerată o experiență de rând – de a studia în Japonia timp de șase luni. Acest lucru a fost posibil datorită acordului interuniversitar dintre Universitatea Babeș-Bolyai și Universitatea Kobe, de care m-am bucurat și de care se vor bucura și următoarele generații.

Nu pot să nu încep prin a menționa greutatea cu care mi-am ales cuvintele în redactarea acestor pagini, pagini care ar trebui să reflecte experiența visurilor mele. Consider că oricine își poate da seama că nu poți rezuma acest capitol din viața unui om în constrângerile unui număr finit de pagini. Ceea ce pot face eu, totuși, în calitate de povestitor, este să vă împărtășesc emoțiile, peripețiile și descoperirile pe care le-am trăit în aceste șase luni. Astfel, în procesul de creație, am decis că nu pot relata cele întâmplate fără să vă prezint cum a evoluat povestea mea și a îndepărtatei țări, dar care a fost mereu aproape de sufletul meu.

Persoanele care îmi sunt apropiate vă pot confirma că această fascinație care a dat naștere unei pasiuni, unei opțiuni pentru studii și probabil unei viitoare cariere datează încă din ciclul primar. Încep prin a o menționa pe sora mea mai mare, Diana, căreia îi datorez interesul pentru Japonia și, ulterior, spațiul est-asiatic. Așa cum un *otouto* (*frate mai mic*) o ia pe *oneesan* (soră mai mare) drept model, ea m-a ajutat să descopăr universul japonez prin intermediul animațiilor, interes care mi-a conturat o mare parte din copilărie și gimnaziu. Proaspăt intrat la liceu, am avut șansa de a vedea un fluturaș pentru cursuri de limba japoneză, iar curiozitatea mea a spus, în mod evident, „DA!”. Îmi amintesc și acum primul curs de limba japoneză – cum aș putea să nu?! – când *Sensei* desena niște caractere necunoscute pe tablă, iar eu îmi spuneam că trebuie să fie o superputere să poți înțelege trei sisteme de scriere nemaivăzute la acel moment. Un tânăr de 15 ani putea doar să viseze ca va pune piciorul în țara visurilor sale, dar acest vis îndepărtat mi-a dat motivația de a continua cursurile săptămânale, în afara orarului de la liceu. După ce îmi terminam temele la matematică, fizică, informatică etc. luam manualul și caietul de japoneză din dulap și începeam exercițiile. Chiar dacă devenea mai greu pe măsură ce treceau săptămânile, fascinația față de această limbă m-a ținut în joc.

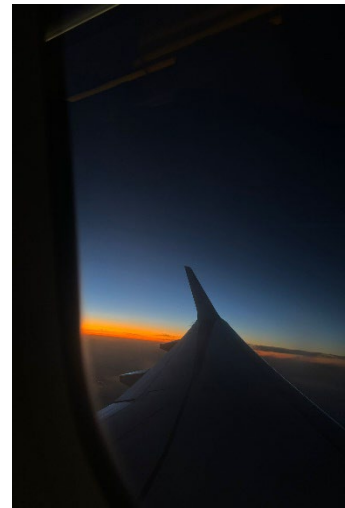
Undeva la vârsta de 17 ani, când colegii deja știau că doresc să studieze medicină și inginerie, eu mă gândeam cum, deși aveam rezultate bune la științele exacte, limbile străine au fost

mereu chemarea mea. La un liceu de matematică-informatică, profil bilingv - limba engleză, am realizat că lecțiile de japoneză sunt cele care mi-au adus cea mai multă bucurie. Interesându-mă, am aflat că Universitatea din București oferă programul de licență *Limba și literatura japoneză*. Un an mai târziu, deja intrat în clasa a XII-a, am aflat, printr-o cunoștință, că Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca oferă același program. Această cunoștință, prin descrierile extrem de frumoase pe care le-a realizat despre doamnele profesoare, m-a convins să fac o schimbare radicală și să mă mut de la mare (Constanța) la munte (Cluj). Părinții mei mi-au oferit autonomie în tot procesul de înscriere la facultate, fapt pentru care mă simt norocos. În ciuda reticenței lor, ei au avut încredere în mine. Aflasem încă din liceu de acordurile interuniversitare pe care UBB le avea cu universitățile japoneze, iar acest fapt, deja intrat în subconștientul meu, m-a făcut să îmi setez plecarea în Japonia ca principal scop al studiilor mele de licență din acel moment.

Întâmplarea face că, în Anul II, am reușit să câștig un stagiu la Universitatea din Kanagawa, însă, din cauza unor evenimente familiale, nu am putut onora mobilitatea. Deși m-am simțit deziluzionat pe moment, am decis să nu renunț. La finele anului universitar, am fost informat de *sensei* că am câștigat o nouă mobilitate studentească la Universitatea din Kobe, pentru semestrul de toamnă. În Anul III se anunțau multe provocări, însă, cum am menționat mai sus, Japonia a fost mereu prioritatea mea, urmând să mă ocup de restul la întoarcere.

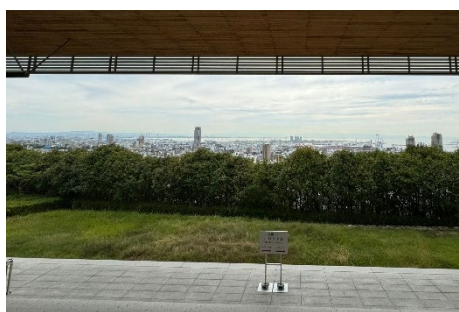

Pot spune că plecarea în Japonia m-a schimbat din multe perspective: personal, spiritual și, în viitor, profesional. Am învățat să privesc lumea cu alți ochi, am învățat cât de frumoase sunt noutatea și diversitatea și, nu în ultimul rând, am învățat că trebuie să mă întorc în ținutul nipon. Pentru prima oară în viață, am părăsit țara, am zburat și am stat departe de casă și familie mai mult ca niciodată, într-o țară unde limba mea maternă nu era de folos, dar nu am fost singur. Mi-am făcut prieteni de pretutindeni, din țări precum Coreea de Sud, Taiwan, S.U.A, Elveția, Franța și, bineînțeles, Japonia. Ținem legătura cât de des putem și facem diferența de fus orar să fie un concept relativ. De asemenea – ar fi trebuit să încep cu acest aspect –, eu și colegul meu am fost *adoptați* de către *senpai*-ul nostru Andrei, absolvent român al aceleiași facultăți și aceleiași specializări, stabilit peste hotare, și soția lui, Maki. Ne-am atribuit porecla de *familie japoneză* în toate excursiile de care am avut parte și în toate serile petrecute în locuința lor. Astfel, ne-am creat o oază de românită în mijlocul arhipelagului japonez. Îmi amintesc de parcă ieri dimineață eram la Aeroportul „Henri Coandă”, la răsărit, gata de un zbor lung și obositor, iar în dimineața următoare am ajuns în Aeroportul Haneda din Tokyo, de la care am zburat spre Aeroportul Internațional Kansai, urmând să traversăm Golful Osaka cu feribotul până la noua noastră casă, Kobe. Între geamantanele mari și greoaie și ghiozdanul din spate, nici nu am apucat să simt șocul cel mai mare: ajunseseam în Japonia. Nu mai era un simplu vis, nu mai era doar o imagine, căci devenise realitatea mea. Așteptați de *senpai*, am explorat minunatul municipiu Kobe, care arăta ca

orașul perfect. Cum mergeam spre viitoarea noastră casă, pe partea stângă vedeam o întindere de munți, iar pe partea dreaptă oceanul care era de un albastru intens în acea zi de final de septembrie. Nu mai trebuia să fac naveta între Constanța și Cluj: le aveam pe ambele la mine în oraș.

Încet, încet, am început să îmbrac viața japoneză ca pe un *kimono* proaspăt ales, spunându-mi în fiecare zi vorbe precum: *Totul este nemaivăzut, M-aș putea obișnui și Nu mai vreau să plec de aici*. Mi-am cunoscut colegii de cămin și de facultate și am descoperit frumusețea experienței de student internațional. Un grup de tineri confuzi, speriați, dar entuziasmați, gata să trăiască clipe de neuitat. Pot spune că am fost primit cât se poate de bine de comunitatea Universității din Kobe. Studenții japonezi de la Facultatea de Științe Globale Umaniste (国際人間科学部), unde eram înscris, mi-au prezentat campusul, profesorii, orarul și tot ce avea de oferit viața studentească în Kobe și în Japonia. De asemenea, pot spune că am descoperit pe cont propriu frumusețea regiunii Kansai (関西), reușind chiar să învăț să vorbesc în dialectul specific zonei (関西弁). Îmi amintesc cum, în cadrul unui seminar de scriere a ideogramelor *kanji*

din România, am vorbit cu *sensei* despre stereotipurile care definesc fiecare regiune. După șase luni petrecute în Kobe, pot confirma că ceea ce ne-a spus este adevărat: oamenii din Kansai sunt iubitori de viață, știind să se distreze și nu doar să lucreze. În cele din urmă, după ce am vizitat marile orașe: Osaka, Kyoto, Nara, Sapporo, Hiroshima și – bineînțeles – Tokyo, am ajuns la concluzia că, oriunde m-aș fi dus, la finalul excursiei tot la Kobe mă întorceam; mă întorceam... acasă.

Dintr-o altă perspectivă, pot afirma că am îmbrățișat din plin cultura japoneză în toate valențele ei. Realizând o selecție de fotografii din colecția personală, vă pot împărtăși că cele de la templele budiste și altarele shintoiste au o pondere imensă. Spiritualitatea reprezentată prin sunetul liniștii și arhitectura elegantă m-au atras la aceste lăcașe pe durata întregului sejur. Cu orice ocazie, vizitam încă un templu, încă un altar, încă o statuie a lui Buddha și încă un rând de porți *tori*. Am colecționat în carnetelul special (御朱印帳) însemnele fiecărui lăcaș pe care l-am vizitat, fiind o amintire importantă pentru mine. Am colecționat, bineînțeles, și ștampilele din stațiile de tren și metrou pe un carnetel special, lucru pe care am așteptat să îl fac încă de când citeam despre cultura *kawaii* pe care japonezii au creat-o. În continuarea acestor mici momente, pot adăuga și recomanda gastronomia japoneză fără ezitare. Nu pot compara cu nimic sentimentul pe care îl trăiești când înaintezi prin viscol într-un sătuc din Hokkaido în luna ianuarie până vezi luminile unui restaurant cu *ramen*, în care *obaachan* (bunicuța) te așteaptă cu un bol mare și sățios, gata să îți încălzească sufletul. Este greu să redau toate amintirile și toate fotografiile care marchează felul cum nu am irosit nicio secundă în Japonia, dar acesta este și sfatul meu pentru *kouhai*, să spună „Da!” la toate aventurile, să nu regrete nimic la plecare și să studieze limba japoneză din greu.

Deși programa de licență ne pregătește temeinic, punându-ne bazele limbii japoneze, nu pot compara această experiență cu imersiunea în țara de origine, unde ești forțat să utilizezi limba la școală, la magazin și oriunde mergi. Descifrarea ideogramelor din stațiile de tren, de pe clădiri sau afișe, ascultarea neintenționată a conversațiilor inocente ale japonezilor, toate aceste lucruri m-au motivat să studiez această limbă mai intens ca niciodată. Urmărindu-mi parcursul academic, pot spune că nivelul meu de limbă japoneză s-a ridicat vizibil în urma acestei experiențe, în special pe partea de vorbire și ascultare. Oferta educațională a Universității din Kobe pentru studenții străini presupune cursuri de gramatică, citire, ascultare, vorbire, scriere de compuneri și scriere ideografică, cursuri care chiar m-au ajutat să îmi dezvolt competențele lingvistice. Dezvoltasem o pasiune din a lua zilnic trenul, de a observa cum fug imaginile peisajului de fiecare dată când clipeșc, de a mă gândi că poate joc într-un film și că aceasta mi-a fost viața dintotdeauna – este un sentiment plăcut. Nu pot descrie bucuria unei persoane căreia îi vorbești în limba sa maternă, întrucât consider că doar așa poți valorifica cele învățate.

Navigând în agenda cu amintiri, mi-ar plăcea să vă prezint cele mai marcante momente din acest sejur. Nu pot uita prima cină în Japonia, primul *yakitori* servit la *izakaya*, urmat de multe alte mese, precum primul *sushi* cu prietenii, primul *ramen* adevărat, primul *okonomiyaki* ș.a.m.d. La capitolul divertisment, japonezii mi-au arătat ce înseamnă prima noapte de *karaoke* (și vă asigur că au fost multe), prima petrecere cu ceai, prima seară de jocuri, activități care, deși nu sunt o normalitate acasă, erau o formă de distracție aici.

La capitolul drumeții, trebuie să specific că, fiind născut *pe malul mării*, urcatul munților și al dealurilor a fost o experiență cu adevărat formatoare: *senpai* strigând să urc mai repede, eu strigând că am obosit, el încurajându-mă să continui, toate au meritat când am ajuns în vârful Muntelui Rokko, de unde se putea vedea întreg orașul și oceanul. Ne-am răsfățat în acea seară cu o vizită la faimosul Arima Onsen. Deși este o experiență la fel de neobișnuită pentru români, efectele terapeutice ale băilor termale asupra corpului, dar și a minții, m-au făcut să transform această activitate într-un obicei, ori de câte ori mă simțeam extenuat după o zi lungă.

O altă serie de amintiri pe care aș dori să o expun este *turneul Kansai*, o experiență în care am vizitat orașele Osaka, Kyoto și Nara, deplasarea din Kobe fiind foarte accesibilă. O să acord fiecărui oraș propriul paragraf întrucât regiunea Kansai merită acest tip de atenție.

Străzile din Namba și râul Dotonbori, tarabele cu mâncare stradală și viața de noapte m-au făcut să îndrăgesc Osaka încă de la prima vizită (și în acest caz, au fost multe). Una dintre cele mai memorabile vizite în Osaka pot spune că a fost celebrarea Revelionului cu prietenii mei internaționali, urmând ceremonia de *hatsumoude* (初詣で), adică prima vizită din Anul Nou la

altar, pentru prosperitate. Aceasta a fost urmată de o activitate mai puțin tradițională, și anume petrecerea unei zile întregi la parcul de distracții Universal Studios, unde ne-am reconectat cu copilul din noi.

În ceea ce privește Nara, am fost uimit să văd un oraș în care căprioarele și cerbii zburdă liberi pe străzi. Am avut parte de interacțiuni simpatice cu aceste animăluțe, experiență completată de vizitarea templului Todai-ji, poate cel mai mare templu din Japonia. De asemenea, am încercat faimoșii *mochi*, proaspăt făcuți și am mirosit florile de cosmos, cunoscute drept cireși de toamnă (秋桜). La finalul zilei, am avut parte de o vedere panoramică a orașului, de pe unul din multiplele dealuri care îl înconjurau.

Un oraș pe care mi-am dorit să îl văd încă din perioada liceului, datorită faptului că se diferențiază de celelalte printr-o calitate distinctă, este Kyoto. În multiplele vizite, cu prietenii sau pe cont propriu, am descoperit frumusețile acestui oraș, precum pădurea de bambuși de pe Arashiyama, pagoda Yasaka, spectacolul nocturn de frunze de toamnă (紅葉) de la templele Kiyomizu și Eikando, întâlnirea cu faimosul Templu de Aur, care a devenit și punctul de pornire al lucrării mele de licență, coloanele de porți *tori* de la altarul Fushimi Inari și o ședință foto în portul tradițional japonez în grădinile Templului de Argint. Atunci când te plimbi pe străzile din Kyoto, savurând un *matcha* de calitate, simți cum faci o călătorie în timp, căci oamenii încă poartă *kimono* în mod obișnuit.

O altă amintire de neuitat o reprezintă săptămâna din ianuarie pe care am petrecut-o cu prietenii mei în Hokkaido. Ninsoare din abundență, mâncăruri excelente, am trăit zile de poveste în Sapporo și nu numai. Am vizitat atracții precum orașelul Otaru, Valea Iadului, Lacurile Toya și Shikotsu, Fabrica de Ciocolată și Dealul lui Buddha. Recomand aceste destinații pentru că diferă de Japonia verde pe care o știm cu toții.

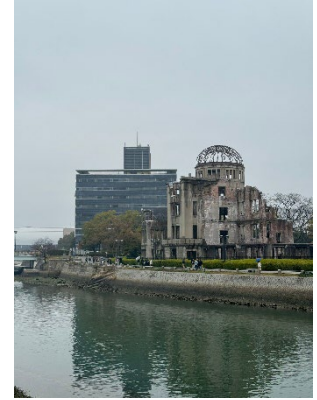
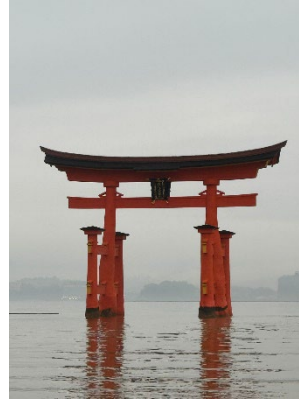

Nu puteam să părăsesc Japonia fără să explorez și să mă scufund în viața de capitală. Timp de o săptămână, am explorat străzile din Tokyo, m-am pierdut în stația Shinjuku, am traversat faimoasa trecere din Shibuya, am văzut lumea de la 450 de metri altitudine din *Tokyo Skytree* și m-am bucurat de zile însorite în Ueno și Asakusa. Mai mult chiar, mi-am întâmpinat cele două prietene și colege de specializare de la facultatea din România care, ajunse în Japonia, se pregăteau de semestrul de primăvară la Universitatea din Kanagawa. O adevărată metropolă, fiind cel mai populat oraș din lume; în Tokyo am avut parte de experiențe inedite. Nu în ultimul rând, am avut ocazia de a vedea muntele Fuji din mai multe unghiuri: fereastra *shinkansen-ului* (tren de mare viteză), lacul Kawaguchi, pagoda Chureito și străzile orașelului Fujiyoshida. Pot spune că este o priveliște absolut superbă.

Spre finalul sejurului japonez, am vizitat și o amintire vie a unei istorii cu greutate și anume orașul Hiroshima. Am văzut domul cu ochi proprii, citind mărturiile de la Muzeul Memorial, în combinație cu ploaia din acea zi. Încercând delicatesele locale, precum *hiroshimayaki* și *momiji manjuu*, am vizitat apoi insula Miyajima unde am putut fi martori la scufundarea imensei porți *tori* în apele oceanului. Toate acestea au avut un impact puternic asupra celor care am vizitat locul tragediei.

Sejurul japonez a ajuns la un sfârșit, dar amintirile și oamenii cu care le-am creat sunt daruri pe care nimeni nu mi le poate lua niciodată. Sărbătorirea Crăciunului alături de *senpai* români stabiliți în Japonia, excursiile cu facultatea la Castelul Himeji și satul Miyama, festivalul de artificii din portul Kobe sunt povești care ar necesita prea mult timp ca să le pot împărași. Tot ce pot face este să fiu recunoscător pentru acest privilegiu.

În încheiere, o să mărturisesc cum mi-ar plăcea să valorific această experiență. Un principal scop pe care îl am este să progrez până ating un nivel de japoneză avansat, ca să pot aplica pentru bursa oferită de MEXT în colaborare cu Ambasada Japoniei în România. Dacă am reușit să ajung o dată, sunt încrezător că pot reuși din nou. Aș alege să studiez tot la o universitate din regiunea Kansai, pentru că acolo mă regăsesc cel mai mult. Până ajung în acel punct, totuși, consider că un program de masterat în studii est-asiatice m-ar ajuta să-mi mențin relația cu limba și cultura japoneză acasă, dar sunt profund interesat și de urmarea unui masterat în relații internaționale, căci diplomația este ceva pentru care am dezvoltat o atracție pe durata facultății, în urma implicării în Consiliul Studenților. Nu în ultimul rând, sunt mai mult decât hotărât asupra unei cariere în domeniu, întrucât acesta ar trebui să fie scopul unui absolvent al specializării *Limba și literatura japoneză*, așa că îmi voi da silința să nu mă distanțez de Japonia niciodată. Uitându-mă în timp, Ionuț cel de 14 ani nu ar fi crezut niciodată că va ajunge să își împlinească visul, așa că pot doar să mă bucur fiindcă i l-am împlinit. 子供の時の夢がやっと叶えました!

